

מסמך 63

מסמך 63

המשפחה האנושית הראשונה

אורנטיה נרשמה כעולם מיושב כאשר שני יצירי האנוש הראשונים – אותם תאומים – היו בני אחת-עשרה שנים, ובטרם הפכו להורי הילוד הראשון לדור השני של בני האדם הלכה למעשה. ובמועד זה של הכרה רשמית בפלנטה, הסתיים המסר של רב-המלאכית מסאלווינגטון במילים אלה:

"דעת-אדם הופיעה במספר 606 של שטניה, וההורים הללו של הגזע החדש ייקראו **אָנְדוֹן ופּוֹנְטָה**. וכל רבי-המלאכיות מתפללות כי במהרה תוענק ליצורים אלו מתנת רוח האב האוניברסאלי על-מנת שתשכון בקרבם באופן אישי."

אָנְדוֹן הינו השם בנבאדון אשר פירושו "היצור הראשון דמוי-אב אשר גילה רעב אנושי למושלמות". פירוש השם פּוֹנְטָה הינו "היצור הראשון דמוי-בן אשר גילה רעב אנושי למושלמות". אנדון ופונטה מעולם לא הכירו את השמות הללו, עד אשר הם הוענקו להם בשעה שבה הותכו עם מכוונני המחשבה שלהם. במהלך כל שהותם באורנטיה כבני-תמותה הם קראו זה לזה סוֹנְטָה-אָן וסוֹנְטָה-אָן, כאשר סוֹנְטָה-אָן פירושו "אהוב על-ידי אב", ואילו סוֹנְטָה-אָן פירושו "אהוב על-ידי אב". הם אלו אשר העניקו לעצמם את השמות הללו, ומשמעויות השמות מצביעות על ההערכה ההדדית והחיבה ההדדית אשר שררה בין שניהם.

1. אָנְדוֹן ופּוֹנְטָה

במובנים רבים היו אנדון ופונטה זוג בני האדם הראויים ביותר לציון אשר חיו אי-פעם על-פני כדור הארץ. הזוג הנפלא הזה, ההורים בפועל של כלל האנושות, היו נעלים בכל מובן מעל רבים מצאצאיהם הישירים, והם היו שונים בתכלית מכל קודמיהם, הן המידיים והן הרחוקים.

לכאורה, הוריו של בני הזוג האנושי הראשון הזה היו שונים אך במעט מן הממוצע של שבטם, אף כי הם נמנו על חבריו היותר אינטליגנטיים של השבט, אותה קבוצה אשר למדה ראשונה לזרוק אבנים ולהשתמש באלות בשעת לחימה. הם אף יצרו אבזרים חדים ודמויי-מחט מאבן, מצור ומעצמות.

בזמן שעדיין גר עם הוריו, חיבר אנדון פיסת צור חדה לקצה של אלה, תוך שימוש בגידים של בעל-חיים, ובלא פחות משנים-עשר מקרים הוא עשה שימוש ראוי בנשק הזה על-מנת להציל את חייו שלו ואת חייה של אחותו, אשר הייתה הרפתקנית וסקרנית ממש כמותו, ואשר נלוותה אליו תמיד בכל מסעות הגילויים שלו.

ההחלטה של אנדון ושל פונטה לברוח משבטי הפרימטים רמזה על איכות דעת גבוהה בהרבה מהאינטליגנציה הגסה יותר אשר אפינה כה רבים מצאצאיהם המאוחרים יותר, אלו אשר השפילו עצמם בעת שהזדווגו עם בני-דודיהם המפגרים משבטי האנתרופואידים. ואולם, הרגשתם המעורפלת כי הם יותר מאשר בעלי-חיים גרידא, נבעה מכך שהם ניחנו באישיות, והודות לעובדה שהועצמו מעצם הנוכחות השוכנת של מכוונני המחשבה.

2. בריחתם של התאומים

במשך זמן מה, לאחר שאנדון ופונטה החליטו לברוח צפונה, הם נכנעו לפחדיהם, ובמיוחד פחדו להסב חוסר-שביעות רצון לאביהם ולמשפחתם הקרובה. הם דמיינו שקרוביהם העוינים יארבו להם, וכך הכירו באפשרות שיהרגו בידי בני שבטם המקנאים זה מכבר. עוד בזמן שהיו צעירים בילו התאומים את מרבית עתותיהם זה בחברת זה, ומשום כך מעולם לא היו מקובלים במיוחד בקרב בני דודיהם החייתיים של שבט הפרימטים. והם אף לא שיפרו את מעמדם בעיני השבט בכך שבנו בית עץ נפרד ומשובח ביותר.

מסמך 63

והיה זה באותו בית-עץ חדש אשר בצמרות העצים, כשלילה אחד לאחר שניעורו משנתם בשל סערה אלימה, ובעת שאחזו זה בזה בחיבוק שטיבו פחד וחיבה, גמלה בדעתם באופן סופי ומלא ההחלטה לברוח מן המשכן השבטי ומביתם אשר בין צמרות העצים.

מבעוד מועד הם הכינו מחסה גס בצמרת של עץ המצוי במרחק של כחצי יום הליכה בכיוון צפון. היה זה מקום המחבוא הבטוח והסודי שלהם עבור היום הראשון לשהייתם הרחק מיערות משכנם. ואף-על-פי שבדומה לפרמיטים, פחדו התאומים פחד מוות מן השהייה בלילה על-פני הקרקע, הם יצאו לדרכם צפונה מעט לפני רדת הליל. אף כי נדרשה מהם מידה לא-רגילה של אומץ על-מנת לצאת למסעם הלילי – ואפילו בליל ירח מלא – הם הסיקו נכונה את המסקנה כי כך יקטנו הסיכויים שמישהו יבחין בחסרונם ויחפז להשיגם ויבני שבטם ידלקו אחריהם. ומעט לאחר חצות הליל הם אכן הגיעו בבטחה למקום המפגש אשר אותו הכינו מבעוד מועד.

במסעם צפונה הם גילו מצבור חשוף של צור, וכן מצאו אבנים רבות בעלות צורה המתאימה למגוון שימושים והצטיידו באספקה לשימוש עתידי. תוך כדי ניסיון לנתץ את הצורים הללו על-מנת שיתאימו יותר לתכליות מסוימות, גילה אנדון את איכותם ליצירת ניצוצות והגה את הרעיון של הדלקת אש. אך רעיון זה לא מצא בו אחיזה מכיוון שהאקלים היה עדיין יפה לבריאות והיה אך צורך מועט באש.

ואולם, שמש הסתיו הלכה וירדה בשמים, וככל שהתאומים נדדו צפונה כך הלכו והתקררו הלילות. הם כבר נאלצו להשתמש בפרוות בעלי-חיים על-מנת להתחמם. ובטרם חלף ירח אחד למן יציאתם מן הבית, סימן אנדון לזוגתו על כך שהוא חושב שהוא מסוגל להדליק אש באמצעות אבן הצור. במשך חודשיים הם ניסו להשתמש בניצוץ של הצור על-מנת להדליק אש, אך הם נכשלו בכך. יום אחר יום היכו בני הזוג באבני הצור במאמץ להצית את העץ. עד שלבסוף, ערב אחד בסמוך לשעת השקיעה, נגלה להם סוד הטכניקה בשעה שחלף במוחה של פונטה הרעיון לטפס על עץ סמוך ולקחת ממנו קן נטוש של ציפור. הקן היה יבש ודליק עד מאוד, ומשום כך עלה בלהבה גדולה מיד עם פגיעת הניצוץ. הם היו כה מופתעים ומבוהלים מהצלחתם עד שכמעט ואיבדו את האש, אך הם הצליחו לשמור עליה באמצעות הוספת חומר בעירה מתאים; או אז החלו לראשונה הוריה של האנושות כולה לתור אחר עצי בעירה.

היה זה אחד מן הרגעים המאושרים ביותר בחייהם הקצרים אך רבי-המאורעות. במשך כל הלילה הם ישבו והתבוננו באש הדולקת שלהם, תוך שהם מבינים במעורפל שבידם גילוי העשוי לאפשר להם להביס את האקלים, ולפיכך להיות לנצח בלתי-תלויים בקרוביהם החייתיים אשר באדמות הדרום. ולאחר שלושה ימים שבהם נחו ונהנו מן האש, הם המשיכו במסעם.

לעיתים תכופות המשיכו אבותיהם הקדמונים הפרמיטים של אנדון להזין אש אשר הוצתה על-ידי ברק, אך מעולם קודם לכן לא הייתה בידי היצורים אשר על-פני כדור הארץ שיטה להדלקת אש בהתאם לרצונם שלהם. ואולם, זמן רב יחלוף בטרם ילמדו התאומים כי טחב יבש וחומרים אחרים הינם טובים להדלקת אש ממש כמו קני ציפורים.

3. משפחתו של אנדון

חלפו כמעט שנתיים למן הלילה שבו יצאו התאומים את ביתם ועד שנולד ילדם הראשון. הם קראו לו סֶזְנֶטְד; וסֶזְנֶטְד היה היצור הראשון אשר נולד באורנטיה ואשר כוסה עם היוולדו בכיסוי מגן. זוהי תחילתו של הגזע האנושי, ועם האבולוציה החדשה הזו הופיע אינסטינקט הדאגה ההולמת לעוללים היותר ויותר חלשים אשר יאפיינו את ההתפתחות המדורגת של הדעת מן הסדר האינטלקטואלי, בניגוד לזו מן הטיפוס החייתי הטהור יותר.

לאנדון ופונטה נולדו בסך-הכול תשעה-עשר ילדים, והם חיו ונהנו מחברתם של כמעט חמישים נכדים ושישה נינים. המשפחה התגוררה בארבעה מחסות-סלע – או מערות-למחצה – סמוכים זה לזה, כאשר שלושה מהם חוברו ביניהם באמצעות מסדרונות שנחצבו באבן הגיר הרכה באמצעות כלי צור אשר פותחו בידי ילדיו של אנדון.

מסמך 63

האגדונים המוקדמים הללו הפגינו חוש שבטי מובחן; הם צדו בקבוצות ואף-פעם לא התרחקו ממקום מגוריהם יתר על המידה. דומה שהם הבינו כי הם היו קבוצה מבודדת וייחודית של הוויות חיות ולפיכך היה עליהם להימנע מלהיפרד. תחושה זו של קרבה משפחתית אינטימית חייבת את קיומה, ללא ספק, לסעד הדעת המורחב של הרוחות הסועדות.

אנדון ופונטה פעלו ללא לאות על-מנת לטפח ולרומם את השבט. הם חיו עד גיל ארבעים-ושתיים, עת נהרגו שניהם במהלך רעידת אדמה מנפילתה של בליטת סלע רופפת. יחד עמם נמחו חמישה מילדיהם ואחד-עשר מנכדיהם; כמו כן, כמעט עשרים מצאצאיהם סבלו מפגיעות קשות.

עם מות הוריו, ועל-אף הפציעה הקשה ברגלו, נטל סונטד מייד את רסן הנהגת השבט לידי, והסתייע רבות באשתו, אחותו הבוגרת ביותר. משימתם הראשונה הייתה גלגול סלעים על-מנת לקבור ביעילות את הוריהם, אחיהם, אחיותיהם וילדיהם המתים. אין לייחס לפעולת קבורה זו משמעות שלא לצורך. הרעיונות שלהם באשר להישרדותם שלאחר המוות היו מעורפלים מאוד ובלתי-מוגדרים, ואלו נבעו בעיקר מחיי החלום הפנטסטיים והמגוונים שלהם.

משפחתם זו של אנדון ופונטה החזיקה מעמד יחדיו עד לדור העשרים, אז גרמו השילוב של התחרות על המזון ושל החיכוך החברתי לתחילתה של ההתפזרות.

4. השבטים האנדוניים

לאדם הפרימיטיבי – לאנדונים – היו עיניים שחורות וגוון עור שחום, מעין שילוב של צהוב ואדום. המלנין הינו חומר מעניק-צבע המצוי בעורם של כל בני האדם. זהו פיגמנט הצבע האנדוני המקורי. בהופעתם הכללית ובצבע עורם דמו האנדונים המוקדמים הללו יותר לאסקימואים בני-ימינו מאשר לכל טיפוס של בני-אדם החי כיום. הם היו היצורים הראשונים אשר השתמשו בעורות בעלי-חיים כהגנה מפני הקור; גופם עטה רק מעט יותר שיער מזה של בני האדם החיים בהווה.

החיים השבטיים של אבותיהם החייתיים של בני האדם המוקדמים הללו בישרו על תחילתן של מוסכמות חברתיות רבות; ועם התרחבות הרגשות של ההוויות האלה, והתעצמות היכולות המוחיות, חלה התפתחות מיידית בארגון החברתי וחלוקה חדשה של עבודת השבט. הם היו חקיינים לעילא ולעילא, ואולם אינסטינקט המשחק שלהם היה מפותח באופן קלוש בלבד; אף חוש ההומור נעדר כמעט לחלוטין. האדם הפרימיטיבי חיך מדי פעם, אך מעולם לא התמכר לצחוק משחרר. ההומור היה מורשתו של הגזע האדמי המאוחר יותר. בני האדם המוקדמים הללו לא היו כה רגישים לכאב ואף לא הגיבו באופן כה ניכר למצבים בלתי-נעימים, בשונה מרבים מבני התמותה אשר התפתחו בשלב מאוחר יותר. עבור פונטה ועבור צאצאיה המידיים, אף הלידה לא היוותה חוויה כואבת או מייסרת.

הם היוו שבט נהדר. הזכרים היו מוכנים להילחם בגבורה למען הבטחת שלום חבריהם וצאצאיהם; הנקבות הקדישו עצמן ברוב חיבה לילדיהן. ואולם, הפטריוטיות שלהם הייתה מוגבלת לחלוטין לשבט מן הקרבה הראשונה. הם היו נאמנים ביותר למשפחותיהם; הם היו מוכנים למות ללא כל היסוס בהגנה על ילדיהם, אך לא היו מסוגלים לתפוש את הרעיון של המאמץ לעשות את העולם למקום טוב יותר עבור נכדיהם. הזולתנות טרם נולדה בלב האנושי; זאת אף-על-פי שכל הרגשות ההכרחיים להולדתה של דת כבר היו קיימים באבוריג'ינים הללו של אורנטיה.

הגברים המוקדמים הללו רחשו חיבה נוגעת ללב כלפי חבריהם והיה להם מושג אמיתי – אם כי גס – בדבר הרעות. בעת שלחמו שוב ושוב בשבטים הנחותים בזמנים מאוחרים יותר, היה זה מחזה נפוץ למדי לחזות באחד מן האנשים הפרימיטיביים הללו נלחם באומץ ביד אחת בעודו נאבק לגונן על רעהו הלוחם הפצוע ולהצילו. רבות מן התכונות הנאצלות ביותר והמאוד אנושיות אשר התפתחו אבולוציונית בשלב מאוחר יותר הודגמו בתחילה באופן נוגע ללב בקרב האנשים הפרימיטיביים הללו.

מסמך 63

השבט האנדוני המקורי שימר שרשרת מנהיגות רציפה עד לדור העשרים-ושבעה, ואז, משלא הופיע בין צאצאיו הישירים של סונטד צאצא זכר, החלו שני טוענים יריבים לשלטון להילחם על זכות העליונות.

בטרם נפוצו השבטים האנדוניים באופן ניכר, שפה מפותחת ביותר התפתחה מתוך מאמצייהם המוקדמים לתקשר זה עם זה. שפה זו המשיכה להתפתח, וכמעט מדי יום נוספו לה תוספות בשל ההמצאות החדשות וההתאמות לסביבה אשר פותחו בידי האנשים הפעילים, חסרי המנוח והסקרנים הללו. ושפה זו הפכה ללשונה של אורנטיה, שפתה של משפחת האדם המוקדמת, עד אשר הופיעו מאוחר יותר הגזעים הצבעוניים.

בחלוף הזמן גדל מספרם של השבטים האנדוניים, והמגע בין המשפחות המתרחבות גרם לחיכוכים ולא-הבנות. דעתם של האנשים הללו הייתה נתונה לשני דברים בלבד: הצייד אשר נועד לספק להם את מזונם והלחימה שנועדה להתנקם על חוסר-צדק כלשהו, אמיתי או מדומה, או על עלבון אשר ספגו מעם השבטים השכנים.

מריבות משפחתיות התעצמו, מלחמות שבטיות פרצו ואבדות כבדות נגרמו בקרב הגורמים הטובים ביותר מקרב הקבוצות המוכשרות והמתקדמות יותר. כמה מן האבדות היו חסרות-תקנה; העולם הפסיד לנצח כמה מן הזנים בעלי הערך הגבוה ביותר מבחינת יכולת ואינטליגנציה. מלחמת השבטים הבלתי-פוסקת הזו איימה להכחיד את הגזע המוקדם הזה ואת הציוויליזציה הפרימיטיבית שלו.

בלתי-אפשרי לגרום להוויות פרימיטיביות מעין אלה לחיות יחדיו בשלום לאורך זמן. האדם הינו צאצא של בעלי-חיים לוחמניים, וכאשר בני-אדם מצויים בקשר קרוב, אנשים לא-מתורבתים מעצבנים ומעליבים זה את זה. נשאי החיים מכירים בנטייתם זו של היצורים האבולוציוניים, ובהתאם לכך הם מכינים מבעוד מועד את היפרדותם לבסוף של בני האדם המתפתחים לגזעים שונים ונפרדים; לפחות שלושה גזעים במספר, ופעמים תכופות יותר – שישה במספר.

5. תפוצתם של האנדונים

הגזעים האנדוניים המוקדמים לא חדרו הרחק מאוד אל תוך אסיה, והם אף לא נכנסו בתחילה לאפריקה. הגיאוגרפיה של אותם זמנים הניעה אותם בכיוון צפון, והאנשים הללו נדדו יותר ויותר צפונה, עד אשר עיכבה אותם התקדמותו האיטית של הקרחון השלישי.

בטרם הגיעו יריעות הקרח הנרחבות האלה לצרפת ולאיים הבריטיים, נעו צאצאיהם של אנדון ופונטה מערבה דרך אירופה וכוננו יותר מאלף מקומות יישוב נפרדים לאורך הנהרות הגדולים אשר זרמו אל מימי החמים, דאז, של הים הצפוני.

השבטים האנדוניים הללו היו שוכני הנהרות המוקדמים של צרפת; במשך עשרות אלפי שנים הם חיו לאורך נהר הסום. נהר הסום הינו הנהר היחיד אשר לא שונה על-ידי הקרחונים, והוא זורם כיום מטה אל הים בדומה מאוד לאופן שבו הוא זרם באותם ימים. ודבר זה מסביר מדוע תמצאנה עדויות כה רבות לאורך עמק הנהר הזה לקיום צאצאיהם של האנדונים.

האבוריג'ינים הללו של אורנטיה לא היו שוכני עצים, אף-על-פי שבעתות חירום הם עדיין עלו אל צמרות העצים. על-פי-רוב הם גרו תחת מחסות שהעניקו צוקים תלולים לאורך הנהרות, ובמערות בצדי הגבעות אשר אפשרו תצפית טובה על דרכי הגישה, כמו גם מקלט מאתני הטבע. וכך, הם יכלו ליהנות ממנעמי האש מבלי שהעשן יטרידם יתר על המידה. הם אף לא היו שוכני מערות, אף כי בזמנים מאוחרים יותר יריעות הקרח הבאות התקדמו דרומה ודחקו את צאצאיהם אל תוך המערות. הם העדיפו לחנות בסמוך לקצהו של יער ולצדו של פלג מים.

בשלב מוקדם מאוד הם הפכו פיקחים ביותר באשר לאופן הסוואת מגוריהם המוגנים-חלקית, וכן הציגו מיומנות רבה בבניית חללי שינה עשויים אבן, בקתות סלע בצורת כיפה, אשר לתוכן זחלו

מסמך 63

בלילות. הכניסה לבקתה שכזו נסגרה באמצעות גלילת סלע בחזיתה, אבן גדולה אשר הונחה לצורך זה בפנים עוד בטרם הונחו אבני הגג באופן סופי.

האנדונים היו ציידים מוצלחים ועשויים לבלי-חת, ולמעט גרגרי יער ופירות עץ מסוימים הם ניזונו על טהרת הבשר. וכשם שאנדון המציא את גרזן הסלע, כך גילו צאצאיו במוקדם את מקל ההטלה ואת הצלצל, ועשו בהם שימוש יעיל. סוף-סוף פעלו יחד דעת יוצרת-כלים ויד אשר השתמשה בהם; ובני האדם המוקדמים הללו הפכו מומחים לעילא ולעילא בהכנתם של כלי צור. הם נסעו למרחקים בחיפוש אחר צור, ממש כשם שבני האדם של ימינו אנו נוסעים עד לקצות הארץ בחיפוש אחר זהב, פלטינה ויהלומים.

ושבטי אנדון אלו ביטאו בדרכים רבות דרגת תבונה שצאצאיהם אשר נסוגו-לאחור לא השיגו אלא כעבור חצי מיליון שנים, וזאת אף-על-פי שהם שוב ושוב גילו-מחדש שיטות שונות להבערת אש.

6. אונאגר – מורה האמת הראשון

במשך כמעט עשרת אלפים שנה, נסוג המעמד התרבותי והרוחני של השבטים ככל שהתרחבה התפוצה האנדונית; כל זאת עד לימיו של אונאגר, אשר נטל לידי את מושכות ההנהגה של השבטים, השכין ביניהם שלום, ובפעם הראשונה הוביל את כולם בפולחנו של זה "הנופח נשמת חיים באדם ובבהמה".

הפילוסופיה של אנדון הייתה מבולבלת ביותר; בשל הנוחות הרבה אשר הופקה מכך שגילה באקראי את האש, הוא חמק אך בקושי מהפיכתו לסוגד לאש. ההיגיון, בכל אופן, הכווינו מתגליתו שלו אל עבר השמש, כמקור נעלה יותר של חום ושל אור וכגורם המעורר הרבה יותר יראת-כבוד; ואולם, זו הייתה רחוקה מדי, ולפיכך הוא כשל בהפיכתו לסוגד לשמש.

במוקדם פיתחו האנדונים פחד מאיתני הטבע – מן הרעם, הברק, הגשם, השלג, הברד והקרח. ואולם, הדחף העיקרי החוזר ונשנה באותם ימים מוקדמים היה הרעב; ומכיוון שעיקר תזונתם הגיעה מן החי, הם פיתחו לבסוף סוג של פולחן החי. בעבור בני אנדון, בעלי החיים הגדולים אשר מהם ניזונו היו הסמלים לכוח יצירתי ולעוצמת הקיום. מעת לעת נהוג היה לציין אחדים מבעלי החיים הגדולים הללו כחפצי פולחן. בעת שבעל-חיים מסוים היה אופנתי, היו מציירים אותו בגסות על קירות המערות, ומאוחר יותר, עם ההתקדמות המתמדת של האמנויות, הייתה נחרטת דמותו של אליל בעל-חי שכזה על חפצי קישוט שונים.

בשלב מוקדם מאוד כוננו העמים האנדונים את הרגל ההימנעות מאכילת בשר החיה אשר זכתה להערכת השבט. לאחר מכן, על-מנת להיטיב להרשים את דעת הצעירים, הם פיתחו טקס פולחן אשר התקיים סביב גופו של אחד מבעלי החיים הנערצים הללו; ועוד לאחר מכן, התפתחו המופעים הפרימיטיביים הללו לטקסי הקרבת הקורבנות המשוכללים יותר של צאצאיהם. וזהו הינו המקור לשימוש בקורבנות כחלק מהפולחן. הרעיון הזה פותח על-ידי משה בפולחנם של העברים, והשתמר, באופן עקרוני, על-ידי השליח פאולוס, בדמות דוקטרינת כפרת העוונות באמצעות "שפיכת הדם".

העובדה שהמזון היה הדבר החשוב ביותר בחיי בני האדם הפרימיטיביים הללו מודגם בתפילה של עמים פשוטים אלו, שאותה לימדם אונאגר, מורם הדגול. ונוסח תפילה זו היה:

"הו, נשמת החיים. תן לנו היום את מזוננו, הצל אותנו מקללת הקרח, שמור עלינו מאויבינו אשר ביער, וקבל אותנו בחסדך אל תוך המַעֲבָר העצום."

אונאגר החזיק מטה בחופיו הצפוניים של הים התיכון הקדום, באזור הים הכספי ד-היום, ביישוב וּשְמוּ אֹבְאָן, מקום שהייה בסיבוב הפונה מערבה בִּשְבִיל המסע המוליך מאדמות הדרום של מסופוטמיה צפונה. מאובאן הוא שלח מורים אל היישובים המרוחקים על-מנת להפיץ את הדוקטרינות החדשות שלו על אודות אלוהות אחת ועל אודות המושג שלו של העולם הבא, אשר אותו כינה המַעֲבָר העצום. שליחים אלו של אונאגר היו המיסיונרים הראשונים של העולם; הם אף

מסמך 63

היו בני האדם הראשונים אשר ביטלו בשר, אלו אשר השתמשו לראשונה באופן קבוע באש לשם הכנת מזון. הם ביטלו בשר הנתון בקצותיהם של מקלות וגם על אבנים חמות; מאוחר יותר הם צלו נתחים גדולים באש, ואולם צאצאיהם חזרו לצרוך בשר נא באופן כמעט בלעדי.

אונאגר נולד לפני 983,323 שנים (קרי, בספירה לאחר משנת 1934 לספירת הנוצרים) וחי עד גיל שישים-ותשע. סך הישגיו של גאון הדעת והמנהיג הרוחני הזה של תקופת קדם-הנסיך-הפלנטארי, הינו סיפור מרגש של ארגון האנשים הפרימיטיביים הללו לכדי חברה אמיתית. הוא כונן ממשל שבטי יעיל, אשר במשך אלפים רבים של שנים לא הושג כדוגמתו בקרב ממשלי הדורות הבאים. שוב לא נתקיימה על-פני כדור הארץ, עד להגעתו של הנסיך הפלנטארי, ציוויליזציה כה רוחנית. לעמים הפשוטים הללו הייתה דת אמיתית, אם כי פרימיטיבית, אך בהמשך זו אבדה לאלו אשר באו אחריהם והידרדרו.

אף כי הן אנדון והן פונטה קיבלו מכוונני מחשבה, כפי שקיבלו גם רבים מצאצאיהם, היה זה רק בימיו של אונאגר שהמכווננים ושרפי המשמר הגיעו לאורנטיה במספרים גדולים. אכן היה זה תור הזהב של האדם הפרימיטיבי.

7. הישרדותם של אנדון ופונטה

אנדון ופונטה, מייסדיו הנפלאים של המין האנושי, זכו להכרה בעת השיפוט של אורנטיה, עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי, ובבוא העת הגיעו מתוכנית העולמות העליונים במעמד של אזרחי ירושם. אף כי מעולם הם לא הורשו לשוב לאורנטיה, הם מודעים להיסטוריה של הגזע אשר אותו כוננו. הם התאבלו על הבגידה של קאליגאסטיה, התעצבו על הכישלון האדמי, אך שמחו לאין שיעור בשעה שהתקבלה ההצהרה כי מיכאל בחר בעולמם כזירת המתת הסופית שלו.

בירושם הן אנדון והן פונטה הותכו עם מכוונני המחשבה שלהם, וכך גם אחדים מילדיהם, לרבות סונטד; ואולם מרבית צאצאיהם, ואפילו אלו הישירים, השיגו רק היתוך-עם-רוח.

זמן קצר לאחר הגעתם לירושם, קיבלו אנדון ופונטה רשות מריבון המערכת לשוב אל העולם העליון הראשון ולשרת בו לצד האישיות המורונטיות המקבלות את פני עולי הרגל של הזמן המגיעים מאורנטיה אל הספירות השמימיות. הם הוצבו בשירות זה ללא כל הגבלת זמן. ובהקשר של התגלויות אלה, הם ביקשו לשלוח את ברכותיהם לאורנטיה, ואולם בקשה זו נדחתה ברוב תבונה.

זהו סיפורו של הפרק ההרואי והמרתק ביותר בכל ההיסטוריה של אורנטיה, הסיפור על אודות האבולוציה, מאבקי החיים, המוות וההישרדות הנצחית של ההורים הייחודיים של האנושות בכללותה.

[הוצג על-ידי נשא חיים השוכן באורנטיה.]